

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่นักโทษเด็ดขาด
ตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ
ในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

สมประสงค์ ตราทอง

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่นักโทษ เด็ดขาดตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565
ชื่อผู้เขียน	นางสมประสงค์ ตรีทอง
ชื่อปริญญา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566

ประเด็นเรื่องการบังคับใช้กฎหมายในคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางเพศหรือความรุนแรงในประเทศไทย ทำให้เกิดความกังวลอย่างมากต่อสังคม และกระบวนการในกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่เพียงพอที่จะนำผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรงที่กระทำความผิดเป็นครั้งแรก หรือแม้กระทั่งผู้กระทำความผิดซ้ำแต่ยังมีการคาดการณ์จากพฤติการณ์ว่ามีโอกาสจะออกไปกระทำความผิดซ้ำซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม

ประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการศึกษาวิเคราะห์มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่นักโทษเด็ดขาดตามมาตรา 28 ของพระราชบัญญัตินี้ มีประเด็นพิจารณาทางกฎหมายหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ได้แก่

1) ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ซึ่งเป็นมาตรการที่จำกัดเสรีภาพนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ซึ่งปกติควรจะได้รับ การปล่อยตัวเมื่อได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาแล้ว ถือเป็น การจำกัดสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาด ขัดต่อหลักนิติธรรม ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

2) ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ อาจขัดกับหลักที่ว่าบุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งสำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียว จากการศึกษาพบว่า ในปัจจุบัน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนสหประชาชาติ (UN Human Rights Committee) ได้ความเห็น

(General Comment) ไว้ในหมายเลข 35 ย่อหน้าที่ 21 ว่า เมื่อโทษทางอาญาประกอบด้วยช่วงเวลาที่มีการลงโทษตามด้วยช่วงเวลาที่ไม่ใช่การลงโทษ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องความปลอดภัยของบุคคลอื่น เมื่อระยะเวลาการจำคุกตามโทษลงโทษเสร็จสิ้นลง เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน การกักขังเพิ่มเติมจะต้องมีเหตุผลที่น่าเชื่อถือจากความร้ายแรงของอาชญากรรมที่กระทำและความเป็นไปได้ที่ผู้ต้องขังจะกระทำอาชญากรรมในอนาคต รัฐควรใช้การกักขังเช่นนี้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และต้องมีการทบทวนโดยองค์กรอิสระอย่างสม่ำเสมอเพื่อตัดสินใจว่าการกักขังต่อไปนั้นมีเหตุผลหรือไม่ รัฐภาคีต้องระมัดระวังและให้หลักประกันที่เหมาะสมในการประเมินอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต สภาพการกักขังเช่นนี้จะต้องแตกต่างจากสภาพของนักโทษที่รับโทษทางอาญาและต้องมุ่งเน้นไปที่การฟื้นฟูและการคืนสู่สังคมของผู้ต้องขัง หากนักโทษได้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในขณะตัดสินโทษครบถ้วนแล้ว มาตรา 9 และ 15 ห้ามการเพิ่มโทษย้อนหลัง

จากการศึกษากฎหมายและมาตรการในต่างประเทศที่ใช้ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ พบว่า สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศไทยมีเป้าหมายที่คล้ายกันในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ แต่แตกต่างในรายละเอียดของมาตรการและกระบวนการฟื้นฟู ในขณะที่ประเทศญี่ปุ่นมีมาตรการดูแลภายหลังอย่างเร่งด่วน โดยมุ่งเน้นการช่วยเหลือให้ผู้ถูกปล่อยตัวสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ แสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ และส่งเสริมสมรรถภาพของบุคคลผู้กระทำความผิดให้กลับคืนสู่สังคม

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงเสนอให้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ด้วยการแก้ไขกฎหมาย 3 เรื่องหลักๆ เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการคุ้มครองสิทธิของนักโทษเด็ดขาดกับการคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม ดังนี้

1) แก้ไขนิยามของ “คุมขัง” หมายถึง การควบคุมนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ หรือผู้ถูกเฝ้าระวังโดยห้ามขังไว้ในเรือนจำ เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ

2) แก้ไขชื่อหมวดจากหมวด 5 “มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ” เป็นหมวด 5 “มาตรการคุมขังเพื่อความปลอดภัยภายหลังพ้นโทษ”

3) เพิ่มบทบัญญัติมาตรา 28 วรรคสอง “ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้กับนักโทษเด็ดขาดที่ในระหว่างต้องโทษจำคุกนั้นได้รับโทษเต็มคำพิพากษา กล่าวคือ ไม่ได้รับการพักการลงโทษลดวันต้องโทษ หรือพระราชทานอภัยโทษ” เพื่อแก้ปัญหากฎหมายกรณีการลงโทษหลายครั้ง สำหรับการกระทำความผิดครั้งเดียวกัน ดังนั้น เมื่อนักโทษเด็ดขาดได้รับโทษเต็มคำพิพากษาแล้ว เพราะระยะเวลาต้องโทษเต็มคำพิพากษายาวนานกว่า 3 ปี และไม่เป็นการเพิ่มโทษย้อนหลัง จึงเห็นควรได้รับการยกเว้นไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับมาตรา 28 วรรคแรก

ABSTRACT

Title of Independent Study	Legal Problems Regarding Post-release Detention Measures for Prisoners According to Section 28 of the Preventive Measures of Recidivism in Sexual or Violent Offenses Act, B.E.2565 (2022)
Author	Mrs. Somprasong Trathong
Degree	Master of Laws
Year	2023

The issue of law enforcement in criminal cases involving repeat offenses related to sexual misconduct or violence in Thailand has raised significant concerns within society and the justice system. This is because the existing laws are insufficient to hold offenders accountable in cases involving sexual crimes or violence, whether they are first-time offenders or repeat offenders, who, based on their behavior, are predicted to reoffend.

Thailand has enacted the Preventive Measures of Recidivism in Sexual or Violent Offenses Act, B.E.2565 (2022), to solve these problems. However, from the evaluation of post-release detention measures for prisoners according to Section 28 of this Act There are a number of legal concerns that affect the rights and freedoms of individuals. Key issues include:

- 1) The issue of post-release confinement measures, which restrict the freedom of prisoners even after they have served their sentences, is a matter of concern. Normally, prisoners should be released once they have served their prison terms as sentenced. Such measures are seen as a violation of the fundamental rights and freedoms of prisoners and are considered to be contrary to the rule of law and in conflict with the Constitution of the Kingdom of Thailand.

2) The issue concerning post-release detention measures may conflict with the principle that a person cannot be punished multiple times for the same offense.

The UN Human Rights Committee's General Comment No. 35, paragraph 21, discusses criminal penalties that involve periods of incarceration followed by non-custodial periods aimed at protecting public safety. It emphasizes that once the period of custodial sentence ends, any further confinement must be justified by credible reasons based on the severity of the crime and the risk of future offenses. Such confinement should only be used as a last resort, subject to regular review by independent organizations to determine its necessity. States must exercise caution, provide appropriate safeguards, and differentiate these conditions from typical criminal penalties, focusing instead on rehabilitation and societal reintegration after completion of the sentence as per Articles 9 and 15, which forbid retrospective punishment.

From a study of laws and measures in foreign countries used to prevent repeat offenses, it was found that the Federal Republic of Germany and Thailand has similar goals to prevent repeat offenses. But they differ in the details of the measures and rehabilitation process. Meanwhile, Japan has urgent aftercare measures in place. It focuses on helping released people to live their lives efficiently. Demonstrates commitment to prevent repeat offenses and promote the ability of offenders to return to society.

This research therefore proposes to amend the Act on Measures to Prevent Recidivism in Sexual Offenses or Violence B.E.2565 by amending 3 main laws to create a balance between protecting the rights of prisoners and protecting the safety of society as a whole, as follows: -

1) Propose to amend the definition of "Detention" means detention of a convict after release or a person under surveillance with the prohibition of confinement in prisons. To solve the problem of detention measures after being released from prison so as not to violate the rule of law. Do not increase the burden or limited the rights or freedoms of individuals more than is reasonably necessary.

2) Propose to change the category name from “Detention measures after release” to “Detention measures for safety after release”.

3) Propose to add Article 28, paragraph two, as follows: "The provisions of paragraph one shall not apply to prisoners who have served their full sentence during their imprisonment, meaning they have not received a suspension of the sentence, a reduction in the duration of the sentence, or a royal pardon. To solve the legal problem in the case of multiple punishments for committing the same crime. Therefore, when the absolute prisoner has received the full sentence because the period of punishment for the full sentence is longer than 3 years and does not increase the punishment retroactively. Therefore, it is considered that he should be exempted from being subject to the provisions of Section 28, first paragraph.